

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
 ยายกั้ง

เวลาเกี่ยวข้องกับเพื่อนฝูงในเวลาเรียนหนังสือ ก็เอาแต่ทางด้านปริยัติ กิริยาปริยัติมาใช้ กิริยาปริยัติกับภาคปฏิบัติถ้าเทียบกันแล้วก็เหมือนว่าลึงค่างด้านปริยัติ แต่ลึงค่างอยู่ในวงปริยัติไม่เสียจากนั้นนะ เป็นกิริยาอะไรๆ อยู่ในนั้นละ หยอกเล่นกันอะไรอยู่ในวงนั้น ภาคปฏิบัติหัดเข้ามา เรามันเคยเข้า ด้านปริยัติเข้าหมด ภาคปฏิบัติตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ที่เสาะแสวงหาครูหาอาจารย์ ภาคปฏิบัติเรียนหนังสืออยู่ที่เสาะอยู่ตลอดเวลา นะ พอโรงเรียนหยุดปีบนี้้ออกแล้ว ออกไปหาครูอาจารย์ องค์กรไหนๆ ที่น่าเคารพ เลื่อมใสไปๆ เป็นประจำนะ

เวลาออกไปอย่างนั้นไม่ได้บอกว่าไปกรรมฐานนะ ไปวัดนั้นวัดนี้เขาก็ทราบว่าเป็นวัดกรรมฐาน แต่เราบอกว่าไปดูหนังสือ อย่างนั้นนะ เวลาเรียนหนังสืออยู่ ออกจากนั้นก็บอกว่าไปดูหนังสือ ความจริงไปดูหนังสือใหญ่ ภาวนา ไม่ให้ใครทราบ มันหากเป็นอยู่เล็กๆ พูดออกมาขัดทันทีเลยไม่พูด เจย เขาเป็นลิงเราก็ลิง เขาเป็นอะไรก็เป็นกับเขาไป คำว่าลึงค่างด้านปริยัติ คือกิริยาหยอกเล่นกันธรรมดาในวงพระนั้นละ ไม่ให้ผิดจากหลักธรรมหลักวินัย แต่ภาคปฏิบัติหัดเข้ามา ต่างกันนะ เราจึงบอกว่าเราเข้านอกออกใน ไม่สงสัย ทางภาคปริยัติปกครองกันยังไง อยู่กันยังไง มันมีต่างกันนะ ภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติ มีแปลกต่างกัน แต่ไม่นอกขอบเขตธรรมวินัย อยู่ในนั้นละ มีแยกมีแยะ

เรียนหนังสืออยู่นี้ใครมาดูถูกกรรมฐานไม่ได้นะ เราก็เป็นนักเรียนอยู่ด้วยกัน เรียนหนังสืออยู่ มีนะพระปริยัติดูถูกกรรมฐาน ที่นี้เราแทรกอยู่ในนั้น แล้วเราก็เป็นนักเรียน เอาผิดเอาถูกกันไม่ได้ใช่ไหมละ พอตำหนักกรรมฐานไม่เข้าเรื่องเข้าราวนี้ขัดเลยนะเรา เอาเลย นี่ก็เป็นนักเรียนเหมือนกันใช่ไหม มันแขนซ้ายแขนขวาตีกันจะเอาผิดเอาถูกจากกันที่ไหนละ แขนซ้ายแขนขวา มาไม่ถูกทางเอานะพวกปริยัติ แต่มีน้อยมากที่ปริยัติจะดูถูกกรรมฐาน พูดออกมาในเชิงดูถูกอะไรๆ เอาแล้วเรา รักกรรมฐานรักอย่างนั้น แต่ส่วนมากท่านชมเชย นี่เราพูดถึงพื้นเพปริยัตินะ ส่วนมากท่านชมเชย ท่านปฏิบัติได้ เราปฏิบัติไม่ได้ แสดงว่าย่อมตนชมเชย ที่เยอหยิ่งอวดตนอย่างนี้กับเราไม่ได้ละ ชัดกันเลย เอาเรื่อยแหละเรา

เวลาโรงเรียนหยุดออกไปวัดป่าโน้นวัดป่านี้ ก็บอกไปดูหนังสือ ไม่ได้บอกว่าภาวนา เป็นอย่างนั้น นี่เราพูดถึงเรื่องนิสัย ใครก็รู้ มันหากเป็นของมันเอง นิสัยมันฝัง

ลึกลับๆ ไม่ควรพูดไม่พูดไม่อะไร หากอยู่ลึกลับๆ เช่นอย่างนิสสัยฝั่งทางด้านกรรมฐาน เรื่องมรรคผลนิพพาน อยู่ลึกลับๆ บอกใครไม่ได้ หากเป็นอยู่ในนั้น ส่วนที่ออกแขกออกคนได้สมควรในชั้นใดภูมิใดของสมาคมมันก็ออกของมันเอง แต่เรื่องทำกรรมฐานเรื่องภาวนาไม่ค่อยออกง่ายๆ นะ คิดดูอยู่กับเพื่อนกับฝูงนี้เหมือนเราไม่เคยกรรมฐาน ไม่แสดงเลย

บางทีไปเดินจงกรมตอนดึกๆ หยุดเรียนหนังสือแล้วลงไปเดินจงกรม มันยังมีเพลง เรายังไม่ลืม เพลง เงียบๆ หยุดเรียนหนังสือลงไปเดินจงกรม แล้วเพื่อนฝูงก็เดินผ่านไปผ่านมา ว่าทำอะไร เราเปลวไปบอกว่าเดินจงกรม เหนอ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้เหอ คอยกันหน่อยนะ นั่นเห็นไหมละ มันเอาอย่างนั้นนะ คอยกันเสียก่อนเรียนจบแล้วค่อยไปด้วยกัน ตั้งแต่นั้นมาเช็ด เราเปลว เวลามาเจอกันกลางคืนส่วนมากกลางคืน กลางวันไม่ให้ใครเห็นแหละ กลางคืนเรากำลังเดินจงกรม มีพระเดินมา ทำอะไรเดินอะไร โห้ย เปลี่ยนบรรยากาศ นี่แก่เอานะ นั่งดูหนังแล้วหนังสือเหนียว เปลี่ยนบรรยากาศ ผ่านไปได้ ถ้าว่าเดินจงกรมไม่ได้นะ มันหากมีหยอกมีเล่นกันอยู่ในนั้นละ จะเอาผิดเอาถูกอะไรกันก็ไม่ได้

พูดถึงเรื่องปริยัติ ปฏิบัติเราไม่สงสัย เข้าได้ทั้งนั้น ภาคปริยัติปกครองกันยังไง อยู่กันยังไง ภาคปฏิบัติอยู่กับกันยังไง เข้าใจทั้งสอง ทั้งสองอย่างนี้คืออยู่ในกรอบของธรรมวินัย แต่ละเอียดหยาบต่างกันเท่านั้นเอง ทางภาคปฏิบัติละเอียด ภาคปริยัติหยาบกว่ากัน หากอยู่ในขอบเขตของหลักธรรมวินัยด้วยกัน ทีนี้เวลาออกปฏิบัติแล้วเปิดเผยได้ทีนี้ละ พอออกปฏิบัติแล้วก็เหมือนว่าออกสนามแล้ว เปิดเผยกิริยาทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นสมควรจะออกได้ออกเลย แต่ก่อนเก็บๆ เงียบๆ นะ อยู่ในวงปริยัติด้วยกัน ภาคปฏิบัติภายในใจไม่ออกเลย ทีนี้พอออกปฏิบัติ เปิดละทีนี้ เรียกว่าขึ้นเวทีแล้ว เปิด

เราพูดถึงเรื่องนิสสัยที่มันเป็น มันหนักในทางใด อย่างภาคปฏิบัติหนักอยู่ภายในลึกลับๆ แต่ไม่แสดงให้ใครทราบละ พวกปริยัติด้วยกันไม่ทราบเลย เราไม่เคยพูดเลย จนกระทั่งออกแล้วทีนี้ ขึ้นเวทีแล้ว เปิดได้เลย แต่เวลาเรียนหนังสืออยู่นี้เหมือนไม่เคยภาวนาเลย เก็บเงียบเลย แต่อันหนึ่งมันฝังอยู่ลึกลับๆ มันรักมันสนิทมันติดใจ มันฝังอยู่ลึกลับๆ เรื่องกรรมฐาน เรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องนิพพานจากทำกรรมฐาน จากภาวนาเป็นอยู่ลึกลับๆ อันนี้ไม่จิต หากไม่แสดงต่อใครให้ทราบ มันเป็นอยู่ลึกลับๆ จะว่านิสสัยก็ไม่เห็นผิด ก็ไม่มีใครบอกมันหากเป็นของมันเอง

พอโรงเรียนปิดเมื่อไรเข้าป่าแหละ ไปวัดนั่นวัดนี้ เข้าป่า ครั้นเวลาพูดออกมากี่ว่าไปดูหนังสือ ว่างั้นนะ เพราะกำลังเป็นนักเรียนนักลึง จะเอาอันอื่นมาพูดก็ไม่มีใครเชื่อ ไม่มีน้ำหนัก ถ้าว่าไปดูหนังสือมีน้ำหนัก เขาเชื่อ ความจริงไปภาวนา มันแปลกอยู่

มันเป็นของมันลึกๆ แผลกๆ อยู่ เพื่อนฝูงผู้สนใจภาวนาก็มีอยู่ หากว่าจะพูดก็เล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นไม่พูดมาก มันหากเป็นในจิตเองนะ

ไปอยู่โคราชก็มีกรรมฐาน มีวัดป่าทั่วไป พอโรงเรียนปิด หยุด เข้าแล้วเข้าวัด เช่น วัดศาลวัน วัดศรัทธารวม วัดโพนแกวนั้นไปหมดแหละ เราไปเที่ยวหมดไปหมด ไปภาวนา ทางเชียงใหม่ก็ไป ไปทางสันกำแพง มีวัดป่าๆ พอโรงเรียนหยุดไปแล้ว มันหากเป็นของมันเอง ถ้าหากมีคนถามก็ว่าไปพักดูหนังสือ ไม่ได้บอกว่าไปกรรมฐาน กรรมฐานเก็บไว้ลึกๆ หลักใหญ่ที่มันฝังลึกไม่ถอนเลย เราก็เคยเล่าให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เราไม่เคยคาดเคยคิด ที่จะได้หลักสำคัญมาฝังหัวใจไม่ถอนกรรมฐาน เราภาวนาอยู่เฉยๆ บวชใหม่ ๆ ฝึกหัดภาวนาไปกับเรียนหนังสือ อยู่วัดโยธานิมิตรนี่

คือถามท่านพระครู เห็นท่านเดินจงกรมตอนเช้าๆ ท่านเดินจงกรมแต่เช้า ๓ ๔ ๕ ท่านเดินจงกรมจนกระทั่งสว่างท่านจึงเข้าโบสถ์ ท่านพักอยู่ในโบสถ์ เราก็ดูอยู่ เราเป็นนาคฝึกหัดบวช แต่ก่อนเราก็เคยรักกรรมฐานอยู่แล้วเป็นฆราวาส เวลาท่านผ่านมา พักอยู่ตามบ้าน บ้านตาดท่านเคยมา วงกรรมฐานมา เวลาถามท่านอยากภาวนาจะภาวนายังไง เอาพุทโธแหละ เราก็เอาพุทโธ เราก็เอานั้นแหละไปว่าตามประสาเพราะไม่เคย พุทโธๆ ตั้งจิตไว้ไม่ให้เผลอ สักเดียวหายเจียบ มันเผลอ ทำทุกคืนแหละ บทเวลา คื่นมันจะเป็นมันหากเป็นของมันอย่างนี้แหละ

เอาพุทโธๆ วันมันจะเป็น กระแสของจิตเรานั้นออกกว้างขวาง เหมือนตากแหไว้ ตีนแหกว้างขวาง เวลาพุทโธๆ เหมือนจับจอมแห พุทโธๆ เข้าไปก็เหมือนจับจอมแห ดึงมาๆ แล้วตีนแหก็หดเข้ามาๆ กระแสของจิตนี้พอพุทโธๆ มันหากเหมือนจับจอมแห กระแสของจิตเหมือนตีนแหค่อยหดเข้ามาๆ เป็นลักษณะให้สนใจในขณะนั้นแหละ แล้วต่อเรื่อย ๆ หดเข้าๆ ทางโน้นหดเข้ามารอบตัว หดตัวเข้ามาเต็มที่แล้วก็ เป็นกองแห อันนี้จิตหดตัวเข้ามาแล้วเป็นจุดผู้รู้ที่เด่นดวง นี่ละจอมแห พุทโธจับจอมแหไว้ ตีนแห คือกระแสของจิตก็จะรวมเข้ามาหาพุทโธๆ พอรวมเข้าถึงจุดพุทโธแล้ว จิตหมดกิรียา อาการทั้งหมดซึ่งเราไม่เคยทำมาเลยนะ

คือเราไม่เคยเป็น ทำก็ทำสะเปะสะปะไปอย่างนั้นละ นี่ละมันฝังลึกนะ ไม่เคยเป็นไม่เคยรู้เคยเห็น พอจิตสงบเข้ามาๆ มาถึงจุดกลางนี้เท่านั้น โอ้โฮ มันอัศจรรย์อะไร นักหนา มองดูแว้งแว้งไปหมดเลยเหมือนว่าอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร จิตดวงนี้อยู่ ท่ามกลางมหาสมุทร ขาดจากอารมณ์ทั้งหลายทั้งหมดเลย โอ้ย อัศจรรย์เกิดคาดเกิน หมาย ไม่เคยเป็น นั่นละที่เป็นพื้นฐานให้จิตตภาวนาของเราฝังไปเรื่อย ๆ พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง บทเวลาจะเป็นมันเป็นอย่างนี้นั่นละ

แต่ไม่นานนะ คือความตื่นเต็นั่นจะไปกระทุกมัน ความตื่นเต็น ความอัศจรรย์ มันเกิดขึ้นพร้อมกันในขณะนั้น มันอัศจรรย์เกิดคาดเกินหมาย ไม่เคยรู้เคยเห็นตั้งแต่เกิดมา ฟังมาเจอเอาวันนั้น โอ้โฮๆ เลย ที่นี้ไม่นานมันก็ถอนออกมาเสีย พยายามเข้าอีกไม่ได้ ตื่นขึ้นมาวันนั้นทั้งวันจิตไม่ไปไหนนะ ป่วนเปี้ยนอยู่กับนั้น เรียนหนังสือก็ ป่วนเปี้ยนอยู่กับจิตอัศจรรย์นั้น นี่ละฟังลึกละ มันอัศจรรย์จริงๆ เราไม่เคยเห็น นี่ละ เป็นอจลศรัทธาย่อมๆ ก็ถูกนะ มันฟังลึกละของมัน เราจะพยายามเอาจิตดวงนี้ให้ได้ ยิ่งงี้ก็จะพยายาม เราจะออกกรรมฐาน นั้นเริ่มมาแต่ต้นแล้ว

เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีจิตนี้รวมแบบนี้ ๓ หน เพียงเท่านั้นก็พอใจ ฟังลึกละมาก ที่นี้ออกคราวนี้จะเอาจิตดวงนี้ให้ได้ พอออกกรรมฐานชัดเลยจริงๆ เอาจริงนะเราไม่เหมือนใคร ชัดทั้งวันทั้งคืนไม่หยุดไม่ถอย ได้ ได้ๆ ติดต่อกันเรื่อย ๆ นั้นเห็นไหมละ นี่ละเป็นรากฐานสำคัญให้เกิดความสนใจทางด้านจิตตภาวนา มันอัศจรรย์จริงๆ นะ เราไม่เคยคาดเคยคิด มันเป็นขึ้นมาในหัวใจเราเอง อัศจรรย์ จากนั้นออกปฏิบัติก็ฝึกกันเลยทีเดียว ที่นี้เรื่องนั้นก็ค่อยปรากฏขึ้นมาเรื่อยละที่นี้ เรื่อย ก็มันเอาจริงเอาจังทั้งวันทั้งคืนไม่ไปไหนเลย ฝึกอยู่อย่างนั้นมันก็ได้ละซี ได้ก็ได้เรื่อย ๆ ขึ้นมา แล้วก็สืบทอดกันไป อัศจรรย์เรื่อยละที่นี้ นั่นเป็นอย่างนั้น

ก็เคยพูดให้ฟังแล้วมันมาเสื่อมเสียตอนทำกลด เราไม่รู้จักวิธีรักษา เพราะสิ่งไม่เคยรู้เคยเห็นไม่เคยเป็น สมบัติประเภทนี้พอมีมาแล้วมีแต่ความปลื้มใจปีติยินดี ไม่รู้จักวิธีรักษามันก็เสื่อมได้ นี่ละจิตเสื่อมคราวนี้ แหม ร้อนมาก เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ปีกับ ๕ เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษาปีหน้านั่น นี่ละเป็นไฟเผาหัวอก จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากนะ เราจึงได้เชื่อพระโคตมิกะ พระโคตมิกะท่านฆ่าตัวตาย ท่านบอกฉานเสื่อมถึง ๖ หน จะได้แบบอัศจรรย์อย่างว่านั่นละแล้วเสื่อมไปเสียๆ ๖ หน แต่เรามันเสื่อมมากกว่านั้นมันถึงทุกข์มาก นี่เข็ดทีเดียว

พอจับได้คราวนี้ บอกว่าจิตเสื่อมคราวนี้เราต้องตาย นั่น เป็นอื่นไปไม่ได้ เราทนทุกข์ต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะจิตเสื่อมนี้ทุกข์มากที่สุด ทุกข์อยู่ในหัวใจนี้ เผออยู่ลึกละ เขาอยู่ตามท้องไร่ท้องนาตาสีตาสา เขามีเงิน ๙ บาท ๑๐ บาทเขาพออยู่พอกินนะ เศรษฐีมีเงินเป็นล้านๆ แต่มาล่มจมลงด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเสีย แม้จะมีเงินเหลืออยู่ในบ้านเป็นแสนๆ ก็ไม่มีความหมาย จิตมันไปอยู่ในเงินจำนวนมากที่ล่มจมลงเสียทั้งหมด นั่นทุกข์มาก เศรษฐีทุกข์มากกว่าชาวนาเขา

อันนี้เขาไม่เคยภาวนาเขาไม่เคยเป็นเขาก็ไม่ทุกข์ เราภาวนามันมาเป็นอย่างนี้แล้วมันเสื่อมไปเสียนี้ มันเหมือนกับว่าเรอล่มจมด้วยสมบัติเงินทอง นั่นละเสียใจมาก เสียใจอยู่ปีกับ ๕ เดือน โถ ไม่สิมันนะ เพราะฉะนั้นเวลาเอาได้จึงเอาตายเข้าประกันเลย

เสื่อมไปไม่ได้คราวนี้ เสื่อมเราต้องตาย แล้วก็คิดเห็นพระโคธิกะท่านตาย เรามันจะเข้ากันได้นะ เพราะจิตอันนี้มันคล้ายคลึงกันมาก มันทนทุกข์ทรมานนี้มาเป็นเวลาปีกับ ๕ เดือนจะทนไม่ไหว ถ้างงมาเป็นให้เสื่อมให้เห็นอยู่อย่างนี้แล้วตายเสียดีกว่า ดีหรือไม่ดีก็ตามมันจะบอกว่าตายเสียดีกว่า จะไม่ทนทุกข์ทรมานอย่างนี้อีก นั่น เพราะฉะนั้นเวลา มันกลับมาได้อีก ได้ก็ไม่ได้เพราะอะไรนะ เราจึงได้เอาวิธีการมาสอนโลก

จิตของเราเสื่อมปีกับ ๕ เดือน มาตั้งได้ด้วยพุทโธ เราไม่มีคำบริกรรม เจริญขึ้น สองสามคืนเสื่อมลงๆ ต่อหน้าต่อตาอยู่อย่างนั้นเรื่อย ๆ เวลาขึ้นไปได้สองสามคืนเสื่อม เวลาหนุนขึ้นไปนี้ตั้ง ๑๔-๑๕ วันกว่าจะได้นะ สองสามคืนหายเจิบๆ นี่ละมันทุกข์มากอันนี้ เราจึงมาวินิจฉัย อาจจะเป็นเพราะเราขาดคำบริกรรม กำหนดรู้แต่จิตเฉยๆ บังคับจิตด้วยสติเฉยๆ ไม่มีคำบริกรรมกำกับ อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ก็ได้ นั่น พอจับจุดนี้ได้แล้วที่นี้ตั้งละ ที่นี้เราจะเอาคำบริกรรม เอาพุทโธกับสติติดกันเลย ความเสื่อม ความเจริญที่เป็นมาเราจะไม่กังวลกับมัน เอาเจริญเจริญไป เสื่อมเสื่อมไป แต่พุทโธคำบริกรรมกับสตินี้จะเสื่อมไปไม่ได้ เอาจุดนี้จุดเดียว ชัดเข้าไปเลย

นี่ละที่ว่าจิตมันอยากคิดนี้เหมือนนอกจะแตกนะ ความอยากคิดมันออกจาก อวิชชา มันดันออกมาให้คิดเป็นสังขาร สังขารนี้ก็ เป็นสมุทัยเป็นกิเลสมาจากอวิชชาดัน ออก ให้ออยากคิดอยากปรุง บังคับไม่ให้คิด ให้คิดกับคำว่าพุทโธซึ่งเป็นงานของธรรม เท่านั้น เอาอยู่นี้ไม่ให้ผลจริงจังๆ นะ พัดกันตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ยอมให้ผลเลยกับพุทโธ ไม่ยอมให้คิด อยากคิดเท่าไรไม่ยอมให้คิดทั้งนั้น ให้คิดอยู่กับพุทโธ ซึ่งเป็นงานของธรรม เอาอย่างเดียว

วันแรกนี่เหมือนนอกจะแตกนะ วันสองค่อยๆ เบาลง วันสามค่อยๆ เบาลง เห็นผลแล้ว เรื่องสติเรื่องผลไม่ให้มีเลย ในระยะที่ว่าไม่ให้ผลเลย จิตก็ค่อยเย็นเข้าๆ เอ้า ถูกแล้วที่นี้ จับติดเข้าไปอีก คราวนี้มันก็เจริญขึ้น เจริญขึ้นไปถึงขั้นที่มันเคยเสื่อม เอ้า เสื่อมไปไม่เสียหาย เพราะเราเคยเสื่อมมาแล้ว เราเป็นทุกข์เพราะความเสียหายมา มากแล้ว คราวนี้ไม่เสียหาย แต่กับคำบริกรรมนี้จะไม่ปล่อยกัน ชัดถึงนั้นแล้วไม่เสื่อม นี่ละ จับได้เลย ไม่เสื่อมก็หนุนเรื่อยเลย ที่นี้ไม่เสื่อมอีกละ พอหนุนได้แล้วก็ขึ้นเรื่อยเลย

จากนั้นก็นั่งสมาธิภาวนาตลอดรุ่งเลย หามรุ่งหามค่ำ กั้นแตก เพราะนิสัยเรามัน ผาดโผน ก็พอดีได้อาจารย์ชั้นเอกคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านสอนตรงไหนเปรี๊ยะเลยกับเรา เพราะท่านเห็นนิสัยเด็ดนิสัยเฉียบขาด พุทธธรรมดาเหมือนพอกับลูกคุยกัน ถ้าพูด เรื่องอรรถธรรมนี้ฝั่งทันทีเลย ท่านจะไม่มีอ่อน ฝั่งทันทีกับเราชัดกันเลย นั่งภาวนา ตลอดรุ่งที่แรกท่านก็ชมเชย นั่งภาวนาคืนแรกมันอัศจรรย์ ขึ้นไปเหมือนแชมเปียนเลยนะ แต่ก่อนก็เหมือนผ้าพับไว้ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาขึ้นไปหาครูอาจารย์ ความเคารพมัน

หากเป็นอย่างนั้นเอง เหมือนผ้าพับไว้ ที่นี้เวลาเราภาวนาฟาดนั่งตลอดรุ่ง ความรู้
 ความเห็นมันอัศจรรย์ ขึ้นไปก็ใส่กับท่านเลย ผางๆ uly ท่านคงนึก บ้าตัวนี้มันรู้แล้ว
 ที่นี้ คงวางนั้นนะ เราก็ใส่เปรี้ยวๆ กิริยานี้ถ้าดูภายนอกเหมือนไม่เคารพท่านนะ แต่ดู
 ภายใน คือว่าพลังของจิต อยากจะพูดอยากกราบเรียนท่านให้ท่านได้เมตตาสงสาร
 ชัดซึ้งตรงไหนท่านจะได้แก้ไขให้เรา เราจึงพูดออกเต็มภูมิเรา

พอจบลงท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ uly เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว อย่าถอยนะ ทัศนภาพนี้มัน
 ไม่ได้ตายถึง ๕ หน มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้น เอาที่นี้ได้หลักแล้ว เอาเลยนะ ทางนี้
 มันก็ยิ่งปักลึกละชิ เอาเลยนะอย่าถอย จากนั้นมาก็พีตใหญ่ เว้นสองคืนบ้าง สามคืนบ้าง
 นั่งตลอดรุ่ง ได้รับความอัศจรรย์ทุกคืนๆ ไม่มีพลาดนะ นั่งตลอดรุ่งคืนไหนคนจะเป็นจะ
 ตายมันไม่ได้โงะ เวลาจะเป็นจะตายจริงๆ มันไม่ได้โงะ มันหาทางออก สติปัญญา
 ต้องหมุนตัวๆ ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายังหมุนแก้กันตรงนั้น พอได้ที่แล้วมันก็ลงฝั่ง
 เลย อัศจรรย์ ได้รับความอัศจรรย์ทุกคืนไม่มีพลาดเลย นั่งตลอดรุ่งดูเหมือน ๙ คืน ๑๐
 คืนนะ แต่ไม่ได้นั่งติดกัน เว้น ๒ คืน ๓ คืนบ้าง

นั่งที่แรกก็น้ำออกร้อนเหมือนไฟลน ครั้นต่อมามันก็พอง ต่อจากพองมันก็แตก
 ต่อจากแตกมันก็เลอะ ไม่สนใจ ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย กันแตกไม่มีปัญหาอะไร ชัด
 กิเลสแตกนั้นเป็นของสำคัญที่เราต้องการ ชัดใหญ่เลย ได้ ๙ คืน ๑๐ คืนท่านก็เอาละ
 นะ นี่เห็นไหมละ สารถีฝึกม้าเราลืมเมื่อไร ที่แรกท่านก็ชมเชย ชมเชยอย่างหนักวันแรก
 วันหลังก็ชมเชยเรื่อย ต่อไปท่านนั่งฟังนิ่งๆ นะ เรายังไม่รู้ตัว นั่งฟังนิ่งๆ พอถึงระยะที่
 ท่านจะเอาแล้ว พอกราบปั๊บๆ ท่านก็ว่า สารถีฝึกม้า ขึ้นเลยนะ ถ้าม้าตัวใดมันผาดโผน
 โจนทะยานมากๆ สารถีเขาจะฝึกอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรให้กินน้ำ
 ไม่ให้กิน แต่การฝึกเอาอย่างหนัก ที่นี้เมื่อมันลดพยศลงไป การฝึกของเขาก็ค่อย
 ลดลงๆ จนกระทั่งมาใช้การใช้งานได้แล้ว การฝึกอย่างนั้นเขาก็ระงับไป วางั้นนะ เพียง
 เท่านั้นละ

ท่านไม่ได้บอกว่า หมาตัวนี้มันฝึกยังไง ไม่ได้ว่านะ เรายังเสียดายอยากให้คุณ
 ว่า ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไง ท่านไม่ว่า แต่เราจับมาสอนเราอีก หยุค ตั้งแต่วันนั้นเราก็ไม่
 เคยนั่งตลอดรุ่งอีก คือลงลงอย่างนั้นแล้ว ถ้าหากไม่ว่านี้มันยังจะเอาอีกนะ กันแตกไม่
 สำคัญ สำคัญที่กิเลสแตกนั้นนะ จนกันแตกฟังซิ ท่านทั้งหลายว่าพูดนี้อวดเหอ ออด
 ออกจากของจริงมาพูดให้ฟัง เวลาเราฝึกเราทรมาณเหมือนจะเป็นจะตาย ไม่มีคุณค่า
 อะไรตัวของเรานะ อยู่ในป่าในเขาทุกข์แสนสาหัสก็ยอม แต่เรื่องธรรมกับใจนี้หมุนกัน
 ตลอดเลย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่นั่งตลอดรุ่งอีก

คือม้าเวลามันลดความพยศลงไปแล้ว เขาก็ลดการฝึกทรมานลงเป็นลำดับ จนกระทั่งทำให้การใช้งานได้แล้วการฝึกอย่างนั้นเขาก็หยุด อันนี้จิตของเรามันก็สมควรแล้ว ความหมายท่านว่าอย่างนั้นแหละ สมควรแล้วที่จะค่อยเป็นค่อยไปตามเรื่องที่ได้หลักได้เกณฑ์แล้ว ไม่ควรที่จะฝึกทรมานกันอย่างหนักเช่นนั้น ความหมายก็กว้าง แต่ท่านไม่พูดมากนัก ท่านพูดกับเรา จะเอาไม้ทั้งท่อนให้ไปเลื่อยเอง ส่วนมากท่านจะไม่แจก ท่านจะเอาไม้ทั้งท่อนโยนตูม ๆ ให้มันไปเลื่อยเอง โสภโกลนเหลี่ยมเจียรระนอง ท่านคิดอย่างนั้นกับเรานะ นี่ก็เอาแบบนั้นมาใช้เรื่อยมา นั่งตลอดรุ่งหยุด หยุดตั้งแต่ท่านว่า สารดีฝึกม้า นี่ลงอย่างนั้นนะถ้าลง สำคัญนะจิต ถ้าไม่ลงไม่ลงนะ

จากนั้นก็ก้าวเรื่อย ๆ เรื่องจิตเสื่อมไม่เสื่อมแล้วที่นี้ แน่นอน ๆ เรื่อยจนกระทั่งถึงก้าวเข้าสู่ขั้นละเอียด ก็ไปติดในสมาธิ เหมือนหินทิ้งแทงนะแน่นิ่งเลยจิตเป็นสมาธิ ท่านก็ถาม อย่างนี้ละนะ เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบดีอยู่หรือ เราก็บอกสงบดีอยู่ ท่านก็นิ่งไป สักเดี๋ยวมาถามอีก เป็นยังไงจิตสงบดีอยู่หรือ สงบดีอยู่ เราไม่ทราบที่ท่านจะเอาแงไหนละซี พอถึงขั้นที่ท่านจะเอาแล้ว เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบดีอยู่หรือ สงบดีอยู่ ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ นั้นบทยเวลาจะเอานะ ใส่เปรี้ยงแบบที่ว่านี่นะ ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ สมาธิมันเหมือนหมูขึ้นเขียง มันถอดถอนกิเลสตัณหาที่ตรงไหน สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหม สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน เนื้อติดฟันเรามาเป็นสุขที่ไหน ท่านรู้ไหม ๆ ชัดเข้าไป

โอ้ย เอาอย่างหนักนะ ไล่ลงจากสมาธิ มันติดสมาธิ นั่งทั้งวันอยู่ได้ตลอดเลย ไม่ได้สนใจกับอะไร ความคิดความปรุงที่มันติดมันตันอยากคิดอยากปรุง พอสมาธิทับหัวมัน ความคิดก็รำคาญ คิดอะไรแย็บ ๆ ยับ ๆ รำคาญทั้งนั้น อยู่แนวอันเดียว สู้อันนี้ไม่ได้ นั่นมันติด เราไม่รู้ว่ามันติด ท่านถามไปเรื่อย ๆ บทยเวลาท่านจะเอา สมาธิมันเหมือนหมูขึ้นเขียง ชัดใหญ่เลย เเถียงกับท่านเสียจนแหลก ท่านว่าสมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหม ทางนี้ก็งัดออกมาสู่ท่านซิ ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยทั้งแท่ง แล้วสัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหนในมรรคแปด สมาธิพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นเหมือนสมาธิหมูขึ้นเขียงอย่างท่านนี่นะ ท่านก็ชัดเอานี้อีก หมอบ

พอลงมาจากท่านแล้วก็มาว่าให้เจ้าของ เราทำไมจึงไปชัดกับท่านอย่างนี้ เรามหาท่านเพื่อหวังเป็นครูเป็นอาจารย์ มอบกายถวายตัวกับท่านแล้ว แล้วทำไมจึงต่อสู้กับท่านแบบนี้ละ มาว่าให้เจ้าของนะ ถ้าเราเก่งมาหาท่านทำไม ถ้าไม่เก่งไปเถียงท่านทำไม เรื่องที่ฐิฆมานะมันไม่มีละ แต่มีสอดแทรกตรงไหนมันสอดแทรก มันหาเหตุผลหาผลว่าไง ท่านไม่ว่าอะไรแหละ ท่านใส่เปรี้ยง ๆ ลง จากนั้นก็ออกปัญญา นี่เห็นไหมละ ก็มันพร้อมแล้วสมาธิ เหมือนอาหารหวานคาว เครื่องทัพสัมภาระที่จะมาปรุงเป็นอาหาร

พร้อมแล้ว เป็นแต่เพียงว่าเราไม่ปรุงให้เป็นอาหารประเภทใด มันก็เป็นผักเป็นหญ้า เป็นเนื้อเป็นปลาอยู่อย่างนั้นไม่เป็นแกงให้

พอท่านว่าอย่างนั้นก็หิบนั่นในนี้ๆ ก็เป็นอาหารขึ้นมา ท่านสอนให้ออก ทางด้านปัญญาที่นี้ ก็มันพร้อมแล้วนี่สมาธิ เหมือนอาหารที่พร้อมจะเป็นอาหาร ประเภทนั้นๆ แล้ว เครื่องครัวพร้อมหมดแล้ว พอออกมาที่ขัดปัญญา ท่านว่านั้นก็เอา บ้างซิ ว่าสมาธิหมู่ขึ้นเขียงเราก็ขึ้นมาแล้วนี่ ที่นี้ท่านโล่งเขียง เอา โล่งเขียงก็เอาตาม ท่านซิ พอออกทางด้านปัญญา โอ้ย เร็วมากนะปัญญา เพราะสมาธิมันเต็มตัวของมันได้ ห้าปีเต็มนะ

ออกทางด้านปัญญานี้ พอแยกออกไปน้ำมันพุ่งเลยนะ ก็มันพร้อมหมดแล้ว คือ จิตเป็นสมาธิจิตอิมอารมณ์ พาคิดพาพิจารณาอะไรมันก็พิจารณาตามนั้น ถ้าจิตไม่อิม อารมณ์ เช่นจิตพุ่งชานรำคาญจะพิจารณาทางปัญญา เป็นสัญญา เป็นกิเลสไปหมดนั่นแหละ ที่นี้เวลาจิตเป็นสมาธิอิมอารมณ์แล้วหมุนไปทางไหนก็เป็นทางนั้น พิจารณา ทางด้านปัญญามันก็จำขึ้นมาๆ เอ๊ะชอบกลๆ เอาละนะที่นี้ละ อ้อเป็นอย่างนี้ๆ มันก็ขัด ใหญ่เลยอีกละ ไม่พอตินะเรา

พอท่านสอนทางด้านปัญญามันก็หมุนตัวของมัน สุดท้ายกลางคืนก็ไม่นอน กลางวันยังจะไม่นอนอีก หมุนตัวๆ กลับไปหาท่านอีก นี่ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่าให้พิจารณา ทางด้านปัญญามันพิจารณาแล้วนะเดี๋ยวนี้ “พิจารณายังไง” ท่านว่า “ก็มันไม่นอนทั้งวัน ทั้งคืน กลางคืนไม่หลับ หมุนกันตัวๆ เลย” “นั่นละมันหลงสังขาร” นั่นเห็นไหม “ก็ ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้” “นั่นละบ้าหลงสังขาร” ท่านซ้ำเข้าอีกนะ ที่นี้ไม่ตอบ ฟัง แต่ มันก็ไม่ถอย เวลามันเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำเต็มทีอกนี่เหมือนจะแตกนะ มันเหนื่อย เพราะสติปัญญากับกิเลสพืดกันอยู่บนหัวใจ แล้วเข้าสู่สมาธิที่หนึ่ง ดิ่งเข้ามาสมาธิ พอ จิตเข้าสู่สมาธิแล้วเรียกว่าพักงาน จิตใจมีความสำราญบานใจ กระจ่างกระจ่าง เหมือน ถอดเสื้อถอดหมอน อ้อ นี้คุณค่าของการพักสมาธิเป็นอย่างนี้

พอออกจากนั้นก็ฝั่งทางด้านปัญญา เป็นอย่างนี้เรื่อย นี่เห็นไหมท่านว่า มันออก แล้วนะทางด้านปัญญา “มันออกยังงี้” “มันก็พิจารณาไม่หยุดทั้งวันทั้งคืน ไม่หลับไม่ นอน” “นั่นละมันหลงสังขาร” คือสังขารอันนี้ถ้าพิจารณารู้จักประมาณก็เป็นสังขาร ฝ่ายมรรค ถ้าไม่รู้จักประมาณสังขารฝ่ายสมุทัยแทรกเข้ามานั้น เราไม่รู้ตั้งแต่ก่อน เวลา ผ่านไปแล้วถึงรู้ แต่ท่านไม่แจ่มนะ เราพิจารณาก็รู้เอง อ้อ ท่านว่ามันหลงสังขาร คือมัน ไม่รู้จักประมาณ สังขารสมุทัยแทรกเข้าไปได้ นี่ละเป็นอย่างนี้พ่อแม่ครูจารย์ใส่ตรงไหน ไม่มีผิดนะ เปรี้ยวๆ ตรงไหน

นี่ก็ไปถึงวาระที่ท่านเริ่มป่วย เราก็เริ่มธรรมจักรของเราหมุนตลอดเวลา เอ้อ มันเป็นอย่างนี้ วิดกเหมือนกันนะ ท่านก็เพียบทางซันท์ ไอ้เราก็เพียบทางจิตใจ ทำไมมันเข้าประดังกันเวลานี้ ท่านก็เริ่มป่วย ป่วยหนักเข้าๆ ของเราก็หมุนตัวตลอดเวลาเลย ท่านก็รู้ดี เพราะเคยเรียนกับท่านแล้วว่าปัญญามันออกแล้วความหมาย ในระยะที่ท่านป่วยแล้วเผาศพท่านนั้นเราจะไม่มีเวลาเลยนะ มันหมุนเป็นธรรมจักรอยู่กับใครไม่ได้

ศพท่านเอาไว้ที่สุทธาวาส มากราบบ๊อบๆ แล้วไปเลย เข้าป่า เข้าไปอยู่ในเขาคณเดียวนั่น ทางภูพาน ไปอยู่ทางนั่นคนเดียวตลอด อยู่กับใครไม่ได้ เวลานั้นอยู่กับใครไม่ได้นะ จิตมันจะหมุนของมันตลอด ใครเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ได้เลย เป็นอย่างนั้นละจิตเวลามันก้าวของมัน ก้าวไม่มีวันมีคืน ชัดเข้าไปจนสติปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้ว หมุนตัวๆ จากนั้นก็เข้ามหาสติ-มหาปัญญายังหมุน ยิ่งละเอียด ยิ่งซึมซาบ ที่ชัดเจนก็คือว่าอยู่กับใครไม่ได้เวลานั้น ต้องอยู่คนเดียวกับอารมณ์แห่งธรรมกับกิเลสพัดกันอยู่บนหัวใจเท่านั้น ใครมายุงไม่ได้ นี่ละถึงวาระมัน มันเป็นในหัวใจเรา พูดได้ทั้งนั้นแหละ

มางานศพพ่อแม่ครูจารย์มัน มาอยู่ได้สี่วัน ฟังซินะ ในงานศพที่จะเผาศพท่านมาอยู่นั้นได้สี่วัน เพราะอันนี้มันพิลึกกึกก็ือเหลือเกิน พอเผาศพท่านเสร็จแล้วเปิดเลย จนครูบาอาจารย์บางองค์ก็มีว่าเหมือนกันนะ แต่เราไม่สนใจ เพราะไม่รู้เรื่องของเรา “ท่านมหาบัวเวลาท่านอาจารย์มันมีชีวิตอยู่เหมือนเงาเทียมตัว พอท่านมรณภาพไปแล้วหายเงียบไปเลย ไม่มามองดูครูบาอาจารย์เลย” ว่าอย่างนั้นก็มิ อันนั้นก็ภูมิจิตของท่านเป็นอย่างนั้น บอกแล้วนะ บอกภูมิแล้วนั้น เราทำอย่างนี้ แน่เป็นอย่างนั้นนะ มันบ่งบอกแล้วว่าผู้ดำเนินเราอย่างนั้นมีภูมิจิตใจเป็นอย่างนี้ มันบอกในตัวนะ

พอเผาศพท่านได้สี่วันขึ้นเลย เปิดเลย ขึ้นเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ลงจากนั้นก็เปิดลงอำเภอฝื่อ เข้าศรีเชียงใหม่ ไปองค์เดียวเท่านั้นนะ หลบนั่นหลบนี้ๆ ไม่ให้ใครรู้ ไม่ให้ใครตาม ไปนั่นตั้งแต่เดือนสาม เดือนหกกลับมาขึ้นบนภูเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ นี่ละขั้นที่แรกก็ไปติดปัญหาที่ว่าจิตสว่างไสว-จิตอัศจรรย์ ตอนเดือนสามนั้นละอัศจรรย์ตัวเอง ทำไมจิตเรามันถึงได้อัศจรรย์เอนักหนา อยู่ที่ไหน มองดูที่ไหนมันว่างไปหมดเลย จิตใจนี้ว่าง ร่างกายนี้มันเหมือนกับแก้วครอบตะเกียงเจ้าพายุ ไอ้ไส้ตะเกียงเจ้าพายุมันจ้ำคือใจ มันส่องมาทางร่างกายก็เลยกลายเป็นแก้วครอบไปหมด มันทะลุหมดใสไปหมด เป็นว่างไปหมดเลย นี่อัศจรรย์ตัวเอง นี่ก็ไปหลงตรงนี้

ธรรมะท่านแสดงออกมามันยังไม่ยอมรับ มันยังแบกกลับคืนมาอีก เดือนหกเพ็ญ ความสว่างอันนี้ความอัศจรรย์อันนี้มันถึงมาทับกันพริบเลย พอถึงขั้นนั้นแล้ว ความสว่างที่อัศจรรย์นี้กับความสว่างในหลักธรรมชาติของธรรมที่เลิศเลอ ได้แก่ธรรมธาตุดวงขึ้นมาเท่านั้น อันนี้เป็นเหมือนกองขี้ควาย เห็นไหมล่ะ ที่ความสว่างไสวซึ่งเรา

อัครจารย์มาก่อนกลายเป็นกองซี้ควายไปแล้ว อันนั้นเป็นอะไร มันก็มาปลงกันที่ตรงนั้นละ นี่เรื่องความพากความเพียร มันหากเป็นมาตั้งแต่เรียนหนังสือค่อยเป็นมาๆ มันหากดูตาคอดมของมันเป็นมาเรื่อย ไม่จิตจางนะทางกรรมฐาน จนกระทั่งได้ขึ้นบนเวทีพีดกันเสียก่อน

ลงจากภูเขาแรม ๑๔ คำ เดือน ๖ เราไม่ลืมนะ พอ ๑๕ คำลงจากภูเขา มา ๑๕ คำมันเป็นคืนนั้นแล้ว พอคืน ๑๕ คำก็ลงจากภูเขา ฟาดดินถล่มในคืนแรม ๑๔ คำ ตรงกับวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั้น พอตื่นเช้าวันหลังเราก็ลงมา ลงมาก็มาวัดสุทธาวาส นี่ละที่ท่านอาจารย์มหาทองสุกท่านเอาพัดมาใส่ให้ ลงมาจากนั้นท่านก็เอาพัดยศใส่ให้เลย เห็นมิใช่หรือที่เอามาติดไว้สองสามวัน เราไม่เคยสนใจกับนี้ ถ้าม “เป็นยังไง เรียนหนังสือมาแทบล้มแทบตาย ได้เคยเห็นพัดมหาไหมละ” ท่านว่า “อู๊ยะ กระผมไม่สนใจกับมัน”

“นี่นะ” ปู้ปู้วิ่งเข้าไปเอาพัดในห้องท่านมาตั้งก็ “เอา ถ่าย มหาทั้งคนไม่มี พัดยศติดบ้างมันมีอย่างหรือ เรียนมาแทบเป็นแทบตาย” ท่านว่าของท่านเอง ท่านจัดการของตนเอง ใส่ก็ใส่ “เอานั่งตรงนี้” นั่งให้เราถ่ายรูป แล้วมีพัดหลังอยู่นั้น ความจริงพัดอาจารย์มหาทองสุก ไม่ใช่พัดเรา แต่พัดเปรียญชั้นเดียวกัน เราก็ไม่ลืมนะ ท่านจัดการเลยนะ ปู้ปู้ๆ เอ้าเป็นมามีพัดยศบ้างซิ เราก็เฉย ทำตามท่าน จึงได้เห็นพัดยศหลวงตาบัวมาวางไว้สองสามวัน นั้นละพัดท่านอาจารย์มหาทองสุก

จากนั้นมาก็ลง จะไปจำพรรษาที่วาริชภูมิ ท่านเพิ่งติดตามมา แล้วจำเป็นที่หนองผือเรามีคุณมากที่สุด เวลาพ่อแม่ครูจารย์มันยังอยู่นั้นเหลืองอร่ามเต็มวัด เขาอุตสาหัก ขวนขวาย หลังคาเรือน ๗๐ หลังคาเขาขวนขวายเลี้ยงพระเณรได้หมดเลย เราเห็นคุณค่าของเขา ที่นี้พ่อท่านมรณภาพไปแล้ววัดนี้ก็กลายเป็นวัดร้างไปเลย ผู้เฒ่าทิดผานไปเล่าให้ฟัง แกก็เล่าธรรมดานะ ไม่นึกว่าเราเป็นยังไง เราไม่ตอบไม่ถามเลยนะ แกก็เล่าให้ฟังสภาพวัดหนองผือ แกขึ้นไปหาเราที่ภูเขาวาริชภูมิ ที่นั่นเป็นที่จำพรรษานะ เรากำหนดแล้วว่าจำพรรษาที่นั่น ก็พอดีไปได้เรื่องเฒ่าทิดผานพูดถึงเรื่องหนองผือให้ฟัง อู๊ยะ สดสังเวชเป็นประมาณ อันนี้ล้มไปเลยนะ ที่ว่าจะจำพรรษาที่นี่ คุณค่าสูงนั้นไม่ได้ เราจะต้องกลับคืนไปจำพรรษาหนองผืออีก

พอตื่นเช้ามาก็ “เอา เพิ่งเตรียมของ” “เตรียมของไปไหน” “ไปจำพรรษาหนองผือ” ลงเลยมาจำพรรษาหนองผือ มาถึงหนองผือวันขึ้น ๘ คำ เดือน ๘ จะเข้าพรรษาแล้ว พอ ๑๕ คำก็เริ่มประชุมเข้าพรรษา นี่ละมาอยู่ ๖-๗ วัน พระเณรหลังไหลเข้ามา รวมแล้วปีนั้นตั้ง ๒๘ องค์นะที่เราจำพรรษาที่นั่น นั้นละเรื่องราวเป็น

อย่างนั้น จึงได้คืนมาจำพรรษาหนองผือ เพราะเห็นบุญเห็นคุณของหนองผือ เราลืมนึกดูเขาเมื่อไร เรื่องราวเป็นอย่างนั้นละ ยายกั้งแกก็อยู่นั้น

พูดถึงเรื่องยายกั้ง ยายกั้งแกเป็นนิสัยตรงไปตรงมา อาจหาญมากนะ กับพ่อแม่ครูจารย์นี้ใส่กันบ้าง ๆ เลย ใส่กันเรื่อย ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่ไร่พระเนรรมคอยฟัง แกจะโต้ตอบกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น เวลาขากลับมาก็ เอาละพูดให้ชัด ๆ เสียเลย พอเรากลับมาจำพรรษาหนองผือนี้อีกไปเรียกหลานแกมา ชื่อตาพูด “ไอ้พูด กูจะบอกมึง กูจะกระซิบบอกมึงอย่าพูดให้ใครฟังนะ กูจะกระซิบบอกมึง นี่มึงรู้ไหมว่าพ่อตายพ่อยังนะ นี่ท่านมหาบัวมาจำพรรษาที่นี่แล้วนะ องค์กรนี้กับญาติท่านมั่นเป็นอันเดียวกันนะ ให้มึงรู้เสียนะ ตั้งแต่ต่อไปให้มึงรู้ ให้มึงอุปถัมภ์อุปถัมภ์ท่านให้ดีเหมือนหลวงปู่มั่น คุณธรรมอันเดียวกันเลย” ขึ้นเลย บอกชัดเจน กระซิบลานานนั้นละ ไอ้หลานก็มากกระซิบบอกเราอีก นี่ละเราถึงขบขันจะตาย กระซิบลานานมึงอย่าบอกใครนะ ไม่บอกใครแต่ไปบอกหลวงตา บัวเสียเอง หมดท่าเลย

นี่ละแก่นะนี้ ทางจิตใจแกร่ง เรื่องเทวบุตรเทวดามาหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นแก้รู้หมดนะเวลามา เหาะลอยมาเป็นพรรคเป็นพวก ๆ ละเอียดล่อต่างกันไป แกถามท่านนะ อันนี้การแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นอย่างนี้ ๆ อันนั้นเป็นอย่างนั้น ๆ ฟาดกระทั่งถึงท้าวมหาพรหม เหลืองอร่ามไปหมดเลย “นี่มันอะไรญาติท่าน” ท่านก็ค่อยชี้แจงให้ฟังย่อ ๆ ท่านไม่เอามากละ อันนี้พวกเทพอย่างนั้น ขึ้นนั้น ๆ ท่านว่า ขึ้นถึงเหลืองอร่ามนั้นท้าวมหาพรหม ท่านไม่ได้พูดมาก แต่ท่านไม่ปฏิเสธนะ ท่านบอกว่า “ท้าวมหาพรหม อ้อเป็นอย่างนี้นะท้าวมหาพรหม”

นี่ละมาหาท่าน ผ่านมานี้ แกนั่งอยู่แกดูอยู่ เก่งไหมละยายกั้ง เก่งมากนะ นี้ได้ทราบว่ายักษ์ของแกเป็นพระธาตุ วังนั้น เราเชื่อวังกั้นเลย ยายกั้งนี้เราเชื่อแล้วแหละ เพราะตอนนั้นแกเดินจงกรมนี้เอาไม้เท้าเดินอยู่บนกุฏิ เอาไม้เท้าเดินบนกุฎีก็คือความเพียรหมุนอยู่ภายใน ต้องเปลี่ยนอิริยาบถให้ แกนั่งอยู่นานไม่ไหว ต้องเดิน เพราะอันนี้หมุนอยู่ตลอด เราไม่ลืมน ได้ทราบว่ายักษ์ของแกเป็นพระธาตุ ยอมรับทันที เราวังกั้นละ

วันนี้พูดถึงเรื่องคุณสมบัติของผู้ปฏิบัติธรรมตามหลักพุทธศาสนาของเรา ไม่มีคลาดเคลื่อนเปลี่ยนแปลงไปไหนเลย สด ๆ ร้อน ๆ ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมนี้ไปปฏิบัติตนแบบสด ๆ ร้อน ๆ อย่าเอากาลสถานที่เวลาล้ำเวลาเข้ามาลบล้าง ความดีของเราจะเสียไปหายไปหมด จะมีแต่เรื่องกาลเวลาของกิเลสมาหลอก ทับหัวใจเรา แล้วหมดเลย ไม่สนใจกับบรรดากัณฑ์ธรรม ว่าพระพุทธเจ้านิพพานเท่านั้นปีเท่านั้นเดือน ความจริงนิพพานไปไหน ไม่ว่าดีชั่วไม่ได้นิพพานไปไหน อยู่เป็นกลาง ๆ แล้วแต่ใครจะปฏิบัติ

ดีเป็นสมบัติของคนนั้น ใครปฏิบัติซักรักก็เป็นเวรเป็นกรรมของผู้นั้นโดยลำดับมาตลอด
 สด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีกาลสถานที่ ให้จำให้ตึ้นะคำนี้ เอาละ

ผู้กำกับ ที่แม่อา ย เชียงใหม่เขาถวายสถานีวิทย์ ท่านอาจารย์วิทยาดวาย
 เครื่องรับส่งวิทยุ ๑ กิโลวัตต์ ออกอากาศมาตั้งแต่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ ครับ ระหว่าง
 เวลา ๐๕.๐๐ น. ถึง ๒๓.๐๐ น. ทุกวัน ถวายให้หลวงตาทั้งหมด

หลวงตา ถวายทั้งหมดหมายความว่า

ผู้กำกับ เครื่องวิทยุต่างๆ เหมือนกับเป็นของหลวงตา แต่ท่าน
 ควบคุมดูแลให้ ธรรมะที่จะถ่ายทอดก็ออกจากบ้านตาดกับสวนแสงธรรมเป็นหลัก

หลวงตา เอาละเข้าใจ

วิทยุที่ออกนี้ จะเป็นประโยชน์แก่เฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยเรามากมาย
 จากนั้นก็ออกทั่วโลกไปเลย ธรรมะเหล่านี้เป็นธรรมะที่กลั่นกรองเรียบร้อยแล้วตั้งแต่
 ภาคปฏิบัติยุติลง เป็นธรรมะที่บริสุทธิ์สุดส่วน ที่นำไปแสดงทั้งหมดนี้เรียกว่าเป็นหลัก
 ธรรมชาตียืนยันตัวเองในนั้นเสร็จ ไม่มีบกพร่องที่ตรงไหน ๆ เลย แสดงให้โลกทั้งหลาย
 ได้เห็นได้ยินได้ฟัง ธรรมของพระพุทธเจ้ามีคุณค่าขนาดไหน รื้อขนสัตว์โลกให้พ้นจาก
 ทุกข์เป็นจำนวนมากเพียงไร นี่เราก็นำมาสอนตามกำลังความสามารถของเราโดยลำดับ
 ขอให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

อย่าฟังเสียงปากอมขี้ นะ ปากอมขี้ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง เहांโน้นहांนี้ ฟ้อนุ่นฟ้อ
 นี้ คัดค้านตรงนั้นคัดค้านตรงนี้ หาอุบายว่าเข้าในขายนั่นขายนี้อะไร ฟัง อย่างได้ยิน
 เข้าใจไหมละ ให้มันว่าไป เราไม่เคยสนใจพวกขี้หมูขี้หมา ความสกปรกเหล่านี้มีอยู่ทั่ว
 โลกดินแดน ไม่สนใจ ธรรมเลิศกว่าทุกสิ่งในสามแดนโลกธาตุนี้ เราเอาธรรมนั้นออกมา
 แสดงต่อโลกต่อสงสาร ไม่เคยมีพิฆมีภัยต่อผู้ใด เหตุใดจะมีพิฆมีภัยต่อคนที่มีเจตนา
 หวังดีต่อธรรม นอกจากผู้ที่หมดคุณค่าหมดราคายังเหลือลมหายใจเท่านั้น เป็นยังง
 มันก็หมดคุณค่าแล้ว สุตวิสัยที่จะเยียวยา

ถ้าเข้าโรงพยาบาลก็เข้าห้องไอซียู เขาเข้าห้องหาหยุกหยา หามดหาหมอหายใช้
 ออกไปเยอะ แต่คนนั้นมูทะลุดันเข้าไปโรงไอซียู เข้าไปเท่าไรตายหมด ประเภทไอซียู
 อย่าไปสนใจกับมันนะ เทศน์เหล่านี้เทศน์อย่างแม่นยำแล้ว เราไม่มีข้อสงสัย ที่เดือนมา
 ในเรื่องคำพูดคำจาของเราว่าจะเข้าขายนั่นเข้าขายนี้นี้ ข่ายไหนมาเถอะว่างั้นเลย ไม่
 มีข่ายไหนเหนือธรรมพระพุทธเจ้าไปได้ เทศน์นี้เทศน์ด้วยความถูกต้องแม่นยำด้วย
 เป็นคุณค่ามหาศาลต่อสัตว์โลกทั้งหลายมาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าด้วย ธรรมของ
 เราประเภทนี้เป็นประเภทเดียวกัน ไม่เคยเป็นพิฆเป็นภัยต่อผู้ใด

เพราะฉะนั้นจึงอย่าไปฟังเสียงไอ้เรื่องสกปรกโสम्मเหล่านั้น ชะล้างออกให้หมด ให้มีใจสะอาดสะอาด ความประพฤติดีงามทุกอย่าง ก็จะเป็นมงคลต่อเราเอง ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ เราไม่เคยหวั่น อะไรจะมาก็ตามสามแดนโลกธาตุ เราเรียนจบแล้ว ปล่อยวางหมด ที่จะเอาอะไรมาขู่มาเหย้าเราให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้เป็นไปไม่ได้แล้ว ว่าจั้นเลย เราจึงได้มาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครจะเอาก็เอา ธรรมทั้งหมดนี้เป็นธรรมที่เราพิศเสร็จมาจากเวทีเรียบริ้อย กลั่นกรองเรียบริ้อยแล้วมาแสดง จึงไม่มีที่สงสัยว่าจะผิดไป

เรื่องพิศเรื่องภัยมันก็มีมาตั้งแต่เดิม เรื่องคนชั่วคนดี เขาทำดีแทบเป็นแทบตาย เราไม่ได้มีความดีแล้วเอาความชั่วออกเป็นก้างขวางคอ ยุทธยานั้นเหย้าทางนี้ ทำลายเรื่อยมาอย่างนั้นให้ดูเอา เรื่องคนชั่วความชั่วมันมี คนดีทำความดีมี ให้หาคัดเลือกเอา สิ่งที่ดีงาม อะไรไม่ดีให้ปิดออกๆ อย่าเอามาเป็นอารมณ์ของใจ เอาละเทศน์เพียงเท่านี้วันนี้

ผู้กำกับ เมื่อวานนี้ทางสวนแสงธรรม มีลูกศิษย์ได้รับโทรศัพท์แจ้งมาหลายรายว่ารับฟังไม่ได้ เมื่อวานโดนก่อกวนครับ

หลวงตา รับฟังไม่ได้ มันมีสิ่งขัดข้องอย่างนี้ นั่นละคือพวกเปรตพวกผีนี้ ละเข้ามาก่อกวน ให้ทราบมันไว้ก็แล้วกัน ส่วนไหนฟังได้ฟังไป แก้ไขกันไป พิจารณากันไป เรื่องความดีเป็นเรื่องของเราแก้ไขเพื่อความดีงามต่อไป ผู้ที่มันชั่วก็มันชั่วของมันเรื่อยไป ทำงานคนละหน้าที่ เท่านั้นละ

(วันนี้ทองคำได้สิ่งหนึ่งครับ) เออๆ พอใจ สองสิ่งก็พอใจ สามสิ่งพอใจทั้งนั้นละ

เข้าใจแล้วว่าที่เทศน์นี้ละ ให้ฟังให้ตื่นะ ฟังเสียงธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมของจอมปราชญ์ ฉลาดเหนือโลกเหนือสงสาร รื้อขนสัตว์ออกไปนอกโลกนี้มากต่อมาก ฟังเสียงนรกอเวจีระวังมันจะลากลงนะ ระวังให้ตี เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz